

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/120/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316211360
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8316211360.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandrávej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: AB 2 B.V., reg. č. 57 279 667, so sídlom Strawinskylaan 933, 1077XX Amsterdam, Holandské kráľovstvo, zas. Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, proti žalovanej: P. E., X.. XX.XX.XXXX, L. H. X. M. Č.. XXX, XXX XX G. X. M., zast. Mgr. Ivanom Chvostekom, advokátom, AK Štefánikova 17, 066 01 Humenné, o povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5C/382/2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 7C/180/2016-40 zo dňa 24. 05. 2017 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom povolil obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5C/382/2015. Zároveň priznal žalovanej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil, cit.:

„ Súd dospel k záveru, že návrh na povolenie obnovy konania je dôvodný. Žalovaná podala návrh včas, keď o dôvode obnovy konania sa dozvedel od svojho právneho zástupcu až v mesiaci november 2016 a žaloba vo veci bola podaná dňa 06.12.2016. Rozhodnutie, ktorého povolenia obnovy konania sa domáha, nadobudlo právoplatnosť dňa 24.10.2015. Žaloba na obnovu konania bola teda podaná v subjektívnej ako aj objektívnej lehote v zmysle § 403 ods. 1 a 2 CSP.

Súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove vo veci 3Co/60/2016 z 23.06.2016, podľa ktorého cieľom povolenia obnovy konania, po tom, čo spotrebiteľ predloží skutočnosti a dôkazy, o ktorých bez svojej viny nevedel v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, je snaha o vylúčenie zo života bežných ľudí neprimeraných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života a tak naplňovať cieľ čl. 6 smernice Rady 93/13/EHS postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali. Priemerný spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, že zo strany dodávateľa dochádza k systémovému porušovaniu spotrebiteľského práva prostredníctvom neprijateľných zmluvných podmienok. Uvedená skutočnosť je priemernému spotrebiteľovi zrejماً až z kontaktu so združeniami na ochranu spotrebiteľov a od iných informovaných subjektov.

Okresný súd Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/382/2015 nemohol s ohľadom na obsah spisového materiálu komplexne, v súlade s požiadavkami uvedenými v smernici vyhodnotiť zmluvné podmienky v rozsahu a kvalite vyžadovanej v čl. 4 smernice.

Okrem toho s účinnosťou od 01.04.2004 zákonom č. 150/2004 Z.z. bol novelizovaný Občiansky zákonník - boli zakotvené ustanovenia upravujúce spotrebiteľské zmluvy a to § 52 a nasl.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01.04.2004, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných v neprospech spotrebiteľa - neprijateľné podmienky.

Podľa § 53 ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01.04.2004, za neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť pred uzatvorením zmluvy.

Podľa § 53 ods. 3 písm. j) Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01.04.2004, určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia.....

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01.04.2004, neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle § 879e Občianskeho zákonníka, v súlade s úpravou spotrebiteľských zmlúv bol každý dodávateľ, s ktorým spotrebiteľ uzatvoril spotrebiteľskú zmluvu, povinný dať do súladu zmluvné podmienky v týchto zmluvách s ustanoveniami § 53 a 54 a to v lehote 3 mesiacov od účinnosti zákona. Ak tak neučinil, po uplynutí 3 mesiacov od účinnosti zákona, sa stali tieto ustanovenia neplatnými.

Je zrejmé, vzhľadom na celkové znenie úverovej zmluvy, že pôvodný veriteľ si svoje nároky voči žalovanej z úverovej zmluvy a to nároky na úroky a poplatky uplatňoval iba v rámci zmluvných podmienok, ktoré boli obsiahnuté v jeho úverových podmienkach (hlava 6). Jedná sa o podmienky, ktoré mali byť súčasťou úverovej zmluvy. Jedná sa o dvojstranový dokument, ktorý je napísaný drobným a hustým písmom. Je síce opatrený podpisom žalovanej, ale vzhľadom na obsiahlosť daného dokumentu súd je toho názoru, že žalovaná ako spotrebiteľ nebola riadne oboznámená z danými zmluvnými podmienkami, čo vo svojej žalobe aj uviedla. Opak zo strany žalobcu nebol preukázaný. Okrem toho, pokiaľ sa jedná o spotrebiteľské zmluvy, v prípade pochybností o obsahu spotrebiteľských zmlúv sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

V súlade s prechodnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a to § 879e, pôvodný veriteľ bol povinný v lehote troch mesiacov od nadobudnutia účinnosti zákona dať do súladu so zákonom zmluvné podmienky obsiahnuté v spotrebiteľskej zmluve, tak ako to vyžadoval § 53 a 54 Občianskeho zákonníka. Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že zo zmluvy uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom a žalovanou si nároky pôvodný veriteľ uplatňoval nie len v zmysle samotnej zmluvy, ale aj v zmysle úverových podmienok, pričom súd nemal za preukázané, žeby s nimi bola žalovaná oboznámená tak, ako to zákon vyžadoval. Okrem toho žalovaná sa zaviazala na platenie poplatkov a úrokov vo výške, ktorá nebola zmluvne dohodnutá, ale ich mala platiť vo výške stanovenej pôvodným veriteľom v čase ich platenia. Vzhľadom na zákonnú úpravu v Občianskom zákonníku takéto zmluvné podmienky bol pôvodný veriteľ povinný dať do súladu so zákonnou úpravou o spotrebiteľských zmluvách a súd nemal za preukázané, žeby tak vykonal. Napriek tomu na základe takýchto zmluvných podmienok si pôvodný veriteľ voči žalovanej uplatňoval nároky na úroky a poplatky, čo je zrejmé aj z ním predloženého výpisu z úverového účtu a na takto uplatnené nároky aj účtoval úhrady realizované žalovanou. Vzhľadom na to, že tieto dojednania sa uplynutím troch mesiacov od účinnosti novely Občianskeho zákonníka stali neplatnými priamo zo zákona, pôvodný veriteľ a následne aj samotný žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5C/382/2015 si uplatnil nároky z neplatných zmluvných podmienok, pričom v pôvodnom konaní súd žalobe vyhovel a súd preto je toho názoru, že v pôvodnom skrátenom konaní bol priznaný nárok na základe neplatných zmluvných podmienok a to vedie k jednoznačnému záveru, že skúmanie neprijateľných zmluvných podmienok súd rozhodujúci o vydaní platobného rozkazu nerealizoval.

Podľa názoru súdu, na povolenie obnovy konania by mali postačovať už len samotné tvrdenia o existencii neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a po povolení obnovy konania už vo veci samej, na základe dokazovania, by mal súd vyhodnotiť jednotlivé zmluvné podmienky so zreteľom na všetky relevantné okolnosti podľa čl. 4 ods. 1 smernice 93/13 a príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Vydanie platobného rozkazu pri uvedených pochybnostiach o povahe uplatnených nárokov je zároveň nedostatkom v zisťovaní skutkového stavu, ktorý možno odstrániť povolením obnovy konania.

Žalovaná v zmluvnom vzťahu s pôvodným veriteľom bola v pozícii bežného spotrebiteľa, teda slabšej strany zmluvného vzťahu. Takýto účastník zmluvného vzťahu sa len obtiažne orientuje v zmluvných dojednaniach a nedokáže bez primeranej právnej pomoci posúdiť neprijateľnosť, resp. neplatnosť zmluvných podmienok. Nepodanie odporu proti platobnému rozkazu je klasickým príkladom takéhoto konania spotrebiteľa. Priemerný spotrebiteľ nedokáže využiť procesné inštitúty na svoju obranu. Nečinnosť spotrebiteľa nemôže byť v takom prípade považovaná za konkludentný súhlas,

ale je prejavom len rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý nevie o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré, napriek ich absolútnej neplatnosti, žalobca uplatňuje“.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti citovanému rozhodnutiu bolo podané v zákonnej lehote odvolanie žalobcom, ktorý svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) CSP.

5. Odvolateľ poukázal na skutočnosť, že dôvodným postupom súdu prvej inštancie bolo odmietnutie žaloby s poukazom na ust. § 413 ods. 1 CSP. Taktiež trval na vznesenej námietke uplynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania s tým, že tvrdenia žalovanej o neprijateľných zmluvných podmienkach v zmluve, ktoré boli oznámené advokátom v mesiaci november 2016 sú účelové a ničím nepotvrdené. Žalovaná mohla právnu pomoc vyhľadať už v čase možnosti podania odporu a nie účelovo presúvať začiatok plynutia subjektívnej lehoty, čím porušila zásadu, že právo patrí len bdelym. Taktiež bol nesprávnym procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý prekročil žalobný návrh. Žalobca poukázal na skutočnosť, že rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré použil argumentačne súd prvej inštancie nie sú totožnými rozhodnutiami za rovnaký skutkový stav. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz, určite dospel k záveru, že pohľadávka nebola uplatnená na základe neprijateľných podmienok. Právne posúdenie veci nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania. Z týchto dôvodov došlo k narušeniu princípu právnej istoty, pričom dôvody, ktoré navrhuje uplatniť v tomto konaní žalovaná nemôžu byť brané do úvahy, nakoľko vo veci nebol podaný odpor a o takomto procesnom nedostatku nemožno hovoriť tak, kde odpor podaný nebol.

6. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza nasledovne.

10. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý argument vznesený v spore a toto odôvodnenie spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne

závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

11. Návrh na obnovu konania je koncipovaný ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý slúži k tomu, aby mohla byť znovu prejednaná vec už právoplatne skončená, a to za zákonom stanovených podmienok

12. Obnova konania môže byť podaná len proti rozhodnutiam, proti ktorým nie je zo zákona vylúčená. Zásadne možno návrhom na obnovu konania napadnúť každý právoplatný rozsudok súdu, ak sú splnené zákonné predpoklady.

13. Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (iudicium rescissorium) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 397 písm. a/ CSP), a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 397 písm. b/ CSP). V oboch prípadoch je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy. V oboch prípadoch však musia byť tieto okolnosti potencionálne schopné privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre toho, kto dodáva žalobu na obnovu konania. Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existovali už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti, avšak v pôvodnom konaní nimi nenavrhol vykonať dokazovanie (porovnaj uznesenie NS SR zo dňa 11.08.2011, sp. zn. 3 Cdo/98/2011). V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie. Žalovaný teda nemal povinnosť navrhovať dokazovanie príslušnými rozhodnutiami Súdneho dvora.

Žalovaný v podanom návrhu na obnovu konania ako aj v odvolaní argumentuje tým, že súd prvej inštancie v rozpore so zákonom a judikatúrou Súdneho dvora neposúdil, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky.

14. Súd v záujme vyššej kvality života nemôže rezignovať z pozície strážcu vyváženosti ustanovení spotrebiteľských zmlúv. Existuje totiž nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa nevyľúčia zo života spotrebiteľov nečestné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky, na ktoré žalovaný v podanom návrhu na obnovu konania poukazuje.

„Podľa ustálenej judikatúry, v prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva pre príslušnú oblasť je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú zabezpečiť ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada rovnocennosti), a že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo nadmerné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom Spoločenstva (zásada efektivity) (pozri najmä rozsudky zo 16. mája 2000, Preston a i., C-78/98, Zb. s. I-3201, bod 31, a z 19. septembra 2006, i-21Germany a Arcor, C-392/04 a C-422/04, Zb. s. I-8559, bod 57)“ (bod 24 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-165/08 Mostaza Claro).

„V bode 26 už citovaného rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores Súdny dvor rozhodol, že účel článku 6 smernice 93/13, ktorý členským štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľovi, aby sám poukázal na nekalý charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Ak je pravdou, že v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú, aby sa obhajovali v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa

možno dosiahnuť, len ak sa vnútroštátnemu súdu prizná možnosť posúdiť uvedené podmienky bez návrhu“ (bod 61 rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C- 429/05 Rampion Godard).

„Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ, informovaný o svojich právach, navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená. V každom prípade zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy“ (Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-472/11 Banif Plus Bank).

„Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje právna úprava členského štátu, akou je článok 83 legislatívneho dekrétu 1/2007 o prepracovaní všeobecného zákona o ochrane spotrebiteľov a užívateľov a ďalších doplňujúcich zákonov (Real Decreto Legislativo 1/2007 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias) zo 16. novembra 2007, ktorá vnútroštátnemu súdu umožňuje v prípade, že rozhodne o neplatnosti nekalej podmienky, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, doplniť uvedenú zmluvu tým, že zmení obsah tejto podmienky.“ (Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 14. júna 2012 vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino).

15. Cieľom povolenia obnovy konania je snaha o vylúčenie neprimeraných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života, zo života bežných ľudí a tak naplnenie cieľa čl. 6 smernice Rady 93/13/EHS „postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali“. Priemerný spotrebiteľ sa spravidla ťažko orientuje v zložitých zmluvných vzťahoch a nedokáže poukázať na neprijateľné zmluvné podmienky.

16. Súd prvej inštancie v konaní, o obnovu ktorého sa žalovaný domáha, postupoval v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, pretože ex offo neskúmal a prípadne nezaviedol žalovaného ako spotrebiteľa neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v zmluve / poplatky, zmluvná pokuta .../, z ktorej si žalobca svoj nárok uplatnil.

17. Súdny dvor opakovane judikoval, napríklad vo veci C-76/10 POHOTOVOSTĚ / Korčkovská, že záväzok štátu postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS treba považovať za kogentné ustanovenie. Súdny dvor Európskej únie v tomto rozhodnutí povyšuje túto požiadavku na úroveň vnútroštátnych pravidiel verejného poriadku, a teda pravidiel, na ktorých spoločnosť musí bezvýhradne trvať. Podľa odvolacieho súdu ide o princípy, ktoré sa musia považovať za podstatné dôvody aj na prelomenie materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Nemali by byť žiadne pochybnosti o význame princípu právnej istoty, ktorý vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu, sú však z celospoločenského hľadiska dôvody, pre ktoré je výnimočne dôležité upustiť od tejto zásady, a to z podstatných dôvodov. Žalobou na povolenie obnovy konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady res iudicata. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov účastníka boli preskúmané a prípadne aj zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov.

18. Už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci Oceáno Grupo Editorial: „Cieľ článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie, než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh“. Obdobne aj v rozsudku Mostaza Claro je kladený vysoký dôraz na ochranu spotrebiteľa pred nekalými podmienkami a dôvod na obnovu konania pre rozpor vnútroštátneho rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie je daný vo

vzťahu k viacerým rozhodnutiam Súdneho dvora Európskej únie. V prípade neexistencie právnej úpravy Európskej únie pre príslušnú oblasť je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú zabezpečiť ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada rovnocennosti), a že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo nadmerné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom únie (zásada efektivity).

19. Cieľom povolenia obnovy konania po tom, čo spotrebiteľ predloží skutočnosti a dôkazy, o ktorých bez svojej viny nevedel v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ktorými sú rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie je snaha o vylúčenie zo života bežných ľudí neprimeraných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života, a tak sa napĺňa cieľ článku 6 Smernice Rady 93/13/EHS postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali. Priemerný spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, že zo strany dodávateľa dochádza k systémovému porušovaniu spotrebiteľského práva prostredníctvom neprijateľných zmluvných podmienok. To, že spotrebiteľ nepodá odpor proti platobnému rozkazu je klasickým príkladom konania spotrebiteľa, ktorý nedokáže posúdiť neprijateľné zmluvné podmienky ani nekalé obchodné praktiky v zmluvách, ktoré sú právnym základom uplatňovaného nároku a nedokáže využiť procesné inštitúty na svoju obranu (z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-429/05 bod 61).

20. Existencia rozhodnutí citovaných rozhodnutí predstavuje dôvod obnovy konania a ich zohľadnenie môže privodiť pre spotrebiteľa priaznivejšie rozhodnutie (bez povinnosti plniť z neprijateľných podmienok). Preto odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

21. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku z oneskorenosti podania žaloby na obnovu konania. Zachovanie zákonných lehôt, ktoré Civilný sporový poriadok predpisuje pre prípustnosť návrhu na obnovu konania je objektívnou podmienkou prípustnosti takejto žaloby. Ide o kombináciu dvoch druhov lehôt, a to subjektívnej a objektívnej lehoty, pričom u objektívnej lehoty jej začiatok je stanovený právoplatnosťou napádaného rozhodnutia. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 10. 2015, preto je nepochybné, že pokiaľ bola podaná žaloba dňa 06. 12. 2016 bola podaná v objektívnej lehote. Subjektívna lehota je lehota, ktorej začiatok je stanovený subjektívnym okamihom dozvedenia sa o dôvode obnovy konania. Dôkazné bremeno preukázania začatia tejto subjektívnej lehoty zaťažuje toho, kto podáva návrh na povolenie obnovy konania, pričom v danom prípade žalovaná uniesla dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti, kedy týmto dôkazným prostriedkom bol výsluch strany sporu, ktorá po zákonom poučení uviedla okamih, kedy sa subjektívne dozvedela o dôvode obnovy konania, teda po porade so svojim právnym zástupcom, a to v mesiaci november 2016. Vzhľadom na dátum podania žaloby, aj táto subjektívna lehota bola zachovaná. Odvolací súd k tejto skutočnosti poznamenáva, že výsluch strany je dôkazným prostriedkom v zmysle § 195 CSP. V konaní neboli protistranou spochybnené tieto okolnosti do tej miery, žeby mohli priniesť iný záver ohľadom začatia plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania, preto odvolací súd vyhodnotil túto odvoláciu námietku ako nedôvodnú.

22. Pokiaľ sa týka prípustnej zmeny žaloby, k tomu odvolací súd uvádza, že podľa obsahu zápisnice z 24. 05. 2017 sa jednalo zo strany žalovanej o špecifikáciu a upresnenie dôvodov podanej žaloby, preto konajúci súd nerozhodoval tak, aby prekročil žalobný návrh. Aj táto odvolacia námietka sa javí byť nedôvodnou.

23. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP, keď odvolací súd rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania úspešnej žalovanej proti žalobcovi.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).